

команди, які виконують підтримуючі ролі, сприяють підтриманню й активізації діяльності членів команди [1, с. 30].

Із позиції нашої практичної діяльності в компанії «АВІК-2000» нам імпонує підхід В. Міхеєва щодо визначення видів команд. Автор стверджує, що команди в організації варто класифікувати за змістом виконуваної роботи, і вони (команди), як правило, формуються в практичній діяльності компаній і підприємств [4, с. 35].

В. Міхеєв диференціює команди організації таким чином: а) команди, які виконують роботу, яка раніше не здійснювалася; б) команди, які в основу поставлених цілей і завдань на підприємстві покладають аналіз, контроль та рекомендації; в) команди, які є постійною частиною організаційного розвитку та здійснюють процес виробництва за умови повторюваності процесів [3, с. 101].

Вивчення літератури та аналіз структури указанного підприємства дає можливість підсумувати, що організаційно-управлінське середовище командної роботи у компанії «АВІК-2000» відповідає зазначеній класифікації, а саме: а) команда представлена креативним відділом, який займається розробкою нових ідей для залучення більшої аудиторії; б) команда відповідає відділу внутрішнього аудиту; в) команда представлена відділом продажів, діяльність якої полягає у проведенні грамотного маркетингу і розробці двостороннього зв'язку між усіма ланками процесу купівлі-продажу.

Список використаних джерел:

1. Ковальська К.В. Нові підходи до мотивації персоналу в стратегічному управлінні корпораціями / К.В. Ковальська // Формування ринкових відносин в Україні. – 2010. – № 1. – С. 29–33.
2. Компанія «АВІК-2000». Наша історія: [Електронний ресурс]: <http://avik-2000.com.ua/o-kompanii>
3. Міхеєв В.Н. Современная команда менеджмента проекта / В.Н. Міхеєв. – «Директор ИС». – № 5. – 2001. – С. 30–41.
4. Стюарт Дж. Тренинг организационных изменений / Дж. Стюарт. – СПб: Питер, 2001. – 256 с.
5. Тидор С.Н. Психология управления: от личности к команде / С.Н.Тидор. – Петрозаводск: Периодика, 1997. – 256 с.

ЗДОРОВ'ЯЗБЕРЕЖЕННЯ ЯК ІННОВАЦІЙНИЙ ВЕКТОР ІНТЕГРАЦІЇ ОСВІТНЬОГО ПРОСТОРУ

Сококонь О.А.
(Полтава, Україна)

Відповідно до цільових програм збереження й примноження здоров'я громадян України особливу увагу необхідно приділити навчальній, фізичній і спортивній діяльності студентської молоді, формуванню валеологічного світогляду, потреб у збільшенні особистої ефективності на всіх ділянках активної діяльності. Це пов'язано з погіршенням фізичного й психологічного здоров'я, причиною якого є зниження валеологічних показників саме молодого населення. Спираючись на базові позиції Болонської декларації, відбувається модернізація системи підготовки фахівців галузі фізичного виховання. Серед пріоритетних напрямів державної політики в розвитку освіти – інтеграція української освіти в європейський і світовий освітній простір, що передбачає організацію навчального процесу з використанням освітніх інновацій як інноваційного вектору освітнього простору.

Зміст й організація навчання майбутніх учителів фізичної культури ґрунтується на засадах Законів України «Про освіту», «Про вищу освіту», Державної національної програми «Освіта» та Національної доктрини розвитку освіти, які наполягають на

необхідності неперервності, гнучкості, доступності, відкритості та гуманістичної спрямованості фізкультурної освіти. Згідно з Концептуальними засадами розвитку педагогічної освіти в Україні і її інтеграції в європейський освітній простір, формування інформаційно-технологічного суспільства та докорінні зміни в розвитку держави потребують підготовки вчителя нової генерації, що вимагає модернізації освітньої діяльності педагогічних ЗВО за допомогою інтеграції традиційних педагогічних і новітніх мультимедійних навчальних технологій.

Під освітніми інноваціями розуміємо новизну, що істотно змінює результати освітнього процесу, створюючи при цьому вдосконалені або нові навчальні, дидактичні, виховні системи; освітні педагогічні технології; методи, форми, засоби розвитку особистості, організації навчання й виховання; технології керування ЗВО, системою освіти. Інноваційна стратегія розвитку освітнього закладу передбачає наявність відповідної системи цілей, інфраструктури, створеної для їх досягнення й відпрацювання методів стимулювання та підтримки впровадження інновацій у систему сучасної освіти. Лише створивши систему сучасної високотехнологічної загальнодоступної і якісної освіти, можна розв'язати й усі інші проблеми розвитку інноваційних процесів та впровадження вищих технологій у практику фізичного виховання підростаючого покоління.

Сучасне суспільство висуває до майбутніх фахівців низку вимог, серед яких – конкурентоспроможність, здатність адекватно реагувати в нестандартних ситуаціях, професіоналізм і комп'ютерна грамотність. Важлива ознака сучасних інноваційних процесів у сфері навчання – їх технологізація, неухильне дотримання змісту й послідовності етапів упровадження нововведень. Інтеграція інформаційних технологій у сферу освіти відкриває нові перспективи розвитку педагогічної науки. За оцінками фахівців, технологічні інновації містять у собі використання нових методів і технологій навчання й сприяють підвищенню ефективності педагогічної діяльності та якості освіти.

Вирішуючи питання, пов'язані з поняттям «здоров'язбережувальна технологія», ми намагалися формулювати чітку дефініцію поняття «здоров'язбереження» й установили, що на сьогодні однозначного його трактування не існує. Так, В. Зданюк [2, с. 78] наводить кілька визначень:

– якісна характеристика будь-якої освітньої технології, що показує, наскільки в процесі її реалізації виконується завдання збереження здоров'я суб'єктів навчального процесу;

– процес навчання й виховання, який не завдає прямої або опосередкованої шкоди здоров'ю студентів.

Отже, науковець намагається систематизувати поняття здоров'язбережувальних технологій і зауважує, що, за даними науково-методичної літератури, здоров'язбережувальна технологія це:

– технологічна основа здоров'язбережувальної педагогіки;

– якісна характеристика будь-якої педагогічної технології за критерієм її дії на здоров'я суб'єктів освіти.

Аналіз використання здоров'язбережувальних технологій, які застосовуються в практиці вищої школи, засвідчив недостатній рівень їх розповсюдження в ЗВО. Систематизовуючи накопичений матеріал із питань здоров'язбережувальних технологій, ми звернули увагу на класифікацію М. Смирнова [3, с. 21], який виокремлює кілька груп залежно від форм і методів роботи в напрямі охорони здоров'я: медико-гігієнічні технології; фізкультурно-оздоровчі технології; екологічні здоров'язбережувальні технології; технології забезпечення безпеки життєдіяльності; здоров'язбережувальні освітні технології.

У контексті нашого дослідження ми опираємось на визначення здоров'язбережувальних технологій з погляду забезпечення здоров'я й безпеки життєдіяльності студентів. Мета здоров'язбережувального навчання – це формування у

студентів активної життєвої позиції, його основу складають здоров'язбережувальні заняття, які визначаємо, як спеціально організований навчальний процес, що дає змогу зберігати здоров'я та працездатність студентів, дотримуючись відповідності змісту й обсягу навчального матеріалу. Отже, здоров'язбережувальна складова частина навчання безпосередньо пов'язана з формуванням відповідних компетенцій майбутнього фахівців. Ми поділяємо думку фахівців, що здоров'язбережувальна компетентність – складовою частиною культури здоров'я, а отже, і загальної культури особистості.

Отже, можна зазначити, що здоров'язбережувальна діяльність суб'єктів освітнього процесу передбачає формування здоров'язбережувальних знань, умінь і навичок студентів. Зауважимо, що професійно орієнтованими знаннями, уміннями та навичками, які визначають готовність майбутніх фахівців до здоров'язбережувальної діяльності згідно із переконаннями фахівців, є така їх система, що дає змогу фахівцю ефективно виконувати здоров'язбережувальну діяльність.

Отже, узагальнення показників літературних джерел дало нам підставу зробити висновок, що здоров'язбережувальна технологія навчання майбутніх фахівців фізичної культури – це педагогічна технологія, спрямована на формування здоров'язбережувальних знань, умінь і навичок майбутніх учителів фізичної культури, реалізація якої передбачає використання заходів, здатних забезпечити профілактику захворювань, відновлення розумової працездатності й підтримку їхнього здоров'я.

Для функціональних складових здоров'язбережувальних технологій відносимо:

– формувальну функцію – здійснюється на основі біологічних і соціальних закономірностей становлення особистості;

– інформативно-комунікативну – формує дбайливе відношення до індивідуального здоров'я, забезпечує трансляцію досвіду ведення здорового способу життя, ціннісних орієнтацій, що формує дбайливе відношення до індивідуального здоров'я, цінності людського життя;

– адаптивну – формування у студентів спрямованості на здоровий спосіб життя, підвищення стійкості до стресогенних чинників природного і соціального середовища;

– рефлексивну – переосмислення попереднього особистого досвіду в збереженні і примноженні здоров'я, що дозволяє переглянути досягнуті результати з перспективами;

– інтеграційну – об'єднує різні наукові концепції і системи виховання, направлені на збереження і зміцнення здоров'я.

Таким чином, поняття здоров'язбережувальні технології об'єднують всі напрями діяльності фахівця фізичної культури щодо формування, збереження та зміцнення здоров'я та створення здоров'язбережувального освітнього простору.

Список використаних джерел:

1. Дяченко-Богун М.М. Фактори здоров'язбережувальних технологій у освітньому середовищі сучасного навчального закладу // Духовність особистості: методологія, теорія і практика. – 2015. – Вип. 6. С. 54–60.
2. Зданюк В.В. Підготовка вчителів фізичної культури до реалізації здоров'язбережувальних технологій у професійній діяльності : монографія. Кам'янець-Подільський національний університет імені Івана Огієнка, видавництво ТОВ НВП «Інтерсервіс», 2013. 218 с.
3. Смирнов Н.К. Здоровьесберегающие образовательные технологии и психология здоровья в школе. 2-е изд., Москва: АРКТИ, 2006. 320 с.
4. Онищенко Н.П., Лиховид О.Р. Здоров'язбережувальні технології у системі підготовки майбутніх учителів до інноваційної діяльності. Молодий вчений. 2016. № 9.1 (36.1). С. 122–126.
5. Організація здоров'язбережувального освітнього середовища у вищих навчальних закладах: метод. рек. для викладачів ВНЗ. А.О. Жиденко, Л.М. Кузьомко, Г.І. Жара, О.В. Савонова, С.Ф. Кудін. Чернігів: ЧНПУ ім. Т.Г. Шевченка, 2012. 44 с.